

Hälsning från Missionsprovinsen i Sverige och Finland

– ELM-BV 100 år –

Kära vänner, fäder, bröder och systrar i Herren! Jag har fått uppdraget att framföra Missionsprovinsens hälsning vid ert 100-årsjubileum. När jag fick motsvarande uppdrag för tre år sedan vid Evangelisk-lutherska kyrkans i Kenya 60-årsjubileum, sade jag att det var som när en dotter tillgivet gratulerar sin mor. Om jag håller kvar den bilden, så handlar det i dag om att glädjas på mormors högtidsdag.

För det går ju tillbaka till ELM att det blev möjligt för Missionsprovinsen att gå in i det som vi såg som vår kallelse: att bevara Svenska kyrkans tradition i en tid då moderna idéer och ideologier mal ner henne. Av det som började med bibeltrogen mission, utan andra avsikter än att göra Jesus känd i vad som då var hednaland och ge medmänniskor möjligheten att komma till tro på honom som Herre och Frälsare, blev det med tiden kyrkor. Och en av dem, just Evangelisk-lutherska kyrkan i Kenya, kunde genom biskop Obare komma till vår hjälp.

Här hemma hade Bibeltrogna Vänner, som det ju då hette, kunnat nöja sig med att vara en väckelserörelse och ett missionsällskap – kyrklig organisation med präster och sakramentsförvaltning fanns tillgänglig för missionsföreningarna. Men så var det ju inte i främmande land. När verksamheten på missionsfälten blev lyckosam, var det nödvändigt att låta den växa till en kyrka. Av ett missionsällskap, präglad av och drivet av lekmän och predikanter, blev det kyrka med präster och, i Kenya, ledd av biskop.

I Guds förunderliga försyn kunde den bibeltrogna missionen från Sverige knyta kontakter med svensk kyrkomission, så att det blev ett svenskkyrkligt arv, i sin fullhet, som kom att prägla ordningen i den framväxande Evangelisk-lutherska kyrkan i Kenya. Därmed kunde den ge just den hjälp, som vi behövde, när vi i Missionsprovinsen, så som ni en gång, fann oss nödsakade att distansera oss från en kyrklig gemenskap, där vi kommit till tro på Herren Jesus, men blivit svikna.

En rörelse som ELM-BV skapar en miljö, där människor får hjälp att se och fullfölja den kallelse som Gud ger dem. Gäster från kyrkorna på era tidigare missionsfält har vittnat om vad missionärerna har betytt. Men ni har också hjälpt Svenska kyrkan att få goda präster. När senare tid fick en ny strid om vad det innebär att vara bibeltrogen, vägrades en del prästkandidater prästvigning. Då har Missionsprovinsen kunnat träda in, och så har vi nu, om jag har räknat rätt, bland våra präster sex som har tydlig ELM-bakgrund, två av dem prästvigda inom

provinsen. Två präster vigda i Missionsprovinsen gör tjänst i ELM-sammanhang i Norrland. I den samverkan som vi har mellan olika bekännelsetrogna traditioner spelar de en viktig roll, som vi i tacksamhet mot kyrkans Herre tar emot och inte vill vara utan.

Vid festmåltiden i går påmindes vi om er, och vår, andlige fader Carl-Olof Rosenius. Jag vill nu påminna om den andlige fader av avgörande betydelse för er som Axel B. Svensson är.

Jag är i den åldern att jag har egna minnen av honom. En episod kan jag få återge. Jag satt på riksdagshusets läktare de ödesdigra dagar, då kyrkomötet beslutade att tillåta kvinnor att bli präster. Axel B. Svensson var ombud vid mötet. Inför omröstningen hade några begärt att den skulle ske med namnupprop, så att varje ledamots röst kunde antecknas till protokollet. När det var dags för omröstningen skulle dessa ledamöter meddela att de vidhöll sin begäran. De räknades upp och meddelade att så var fallet. När det var dags för Axel B. reste han sig i sin bänk och svarade "Nej!" Ett leende spred sig i salen: det var uppenbart att ett "Ja" inte skulle komma över hans läppar den dagen!

Av betydelse även för oss teologer och präster, som kom ur andra traditioner, var Axel B. Svenssons *Nya Väktaren*. Den sändes till oss och många av oss läste den med glädje. När en vanlig tidning kommer, går ju vissa direkt till serierna eller sportsidorna. När *Nya Väktaren* kom, vände man omedelbart på den för att läsa de sista sidorna. Där kommenterade Axel B. saker och ting som tilldragit sig. Det var alltid med djup insikt i vad som gått snett i Svenska kyrkan liv. Men det var också framfört med en kärv humor, som blottlade vad som var pompöst och fåfängligt i kyrkolivet.

Missionsprovinsen, liksom ELM tillkommen i en andlig nödtid, om än av annorlunda gestalt, samlar flera goda fromhetstraditioner i vår kyrka. ELM är en av dessa, och utan den skulle Missionsprovinsen vara fattigare. Det är vårt djupa tack för vad vi har fått ta i arv, som jag har fått uppgiften, och glädjen, att i dag framföra tillsammans med vår hälsning och välgångsönskan!

Stockholm den 4 juni 2011

+Göran Beijer